

sig praktisk og godt, nemlig at have en Direktion og saa at tilfalde til Direktionsmøderne Forstanderne — som det sandsynligvis vil blive — i de Sager, som vedrøre dem; saa have vi den naturlige Ordning med Forstandere og over dem en Direktion i hvilken tillige Sagtyndigheden er repræsenteret, idet ingen Sag kan afgøres af Direktionen, uden at den af Forstanderne, hvem den vedrører, er tilkaldt. Der er andre Ting i denne Paragraf, jeg tror bør rettes. Naar der for Eksempel er Tale om, at Direktionen 2 Maanedes efter Finansaarets Udgang skal afgive et fuldstændigt Aarsregnskab, saa tror jeg ikke, det er muligt; man maa vist forlænge dette Tidrum for Eksempel til 4 Maanedes. Men jeg gaar over til et andet Punkt i Paragraffen, som er vigtigt, og som jeg mener ikke bør blive staaende saaledes, som Udvalget foreslaar det, nemlig den Maade, hvorpaa Revisionen er ordnet, det vil sige, der er jo for Djebliffet en dobbelt Revision, og der vil altsaa ogsaa blive en dobbelt Revision, naar det gaar over til at blive en selvejende Institution. Som ved enhver Stiftelse er der en Revision, som Anstalten eller Stifteren selv har til at foranstalte sit Regnskab revideret og decideret, nemlig de Revisorer og Deciderer, som nu Stiftelsens Fundats medfører, og saa er der yderligere en kritisk Revision, som særlig for disse Anstalters Vedkommende er aftalt med Rigsdagen i Henhold til en Udtalelse fra Finansudvalget, for saa vidt jeg erindrer, 2 Mar siden, hvor der ved Bevillingen til de aandsvage blev sagt, at 1,000 Kr. af dette Beløb skulde anvendes til en kritisk Revision, omfattende alle Anstalter; dette er jo effektivt, saaledes som det er ærede Medlemmer bekendt. Jeg tror, at det er rigtigt og nødvendigt, at man forholder sig saaledes, at man bliver i dette Spor. Der bør være den af Direktionen fremstillede Revision og Decision inden for Anstalternes egen Raadeevne, og der bør være den kritiske Revision paa den Maade, som er aftalt med Rigsdagen, og som finder Sted nu i Overensstemmelse med, hvad der findes ved alle andre Stiftelser. Jeg tror derimod, at det, som Udvalgets Flertal foreslaar, nemlig en kritisk Revision, foretaget af Revisorer, valgte af Rigsdagens Ting, forrykker de naturlige Grænser, som der er mellem Rigsdagens Virksomhed og Opgaver og Administrationens. Det er et Stykke administrativ Revision, som tages fra Administrationen og henlægges under de i Rigsdagen valgte Mænd, en Grænsforrykkelse, som ikke har noget andet Eksempel, og som jeg tror, at Rigsdagen i sin egen Interesse helst bør

bede sig fri for. Det kan kun volde Ulemper, naar de naturlige Grænser mellem Statsmyndighederne forrykkes, og det vil ske paa dette Punkt. Derimod er selvfølgelig Rigsdagen ikke udelukket fra ved den Revision, som paahviler Rigsdagen, og som er dens rette Pligt, nemlig Statsrevisionen, der er en Revision af Ministrenes Virksomhed, tillige at saa til Meddelelse og Revision de Regnskaber og Meddelelser, som den administrative Revision, der er foretaget af Ministeriet, er fremkommet med, akkurat paa samme Maade, som det nu finder Sted, f. Eks. ved en anden Institution, som ogsaa er en Stiftelse, som hører ind under Kultusministeriet, nemlig Frederiks Hospital, der jo endnu ikke er undergivet Statsdrift. Jeg tror derfor, at der er al Anledning til at blive ved det bestaaende i dette Punkt, og det saa meget mere, som jeg tør hævde, og vel ogsaa alle ville erkende, at det Arbejde, som er gjort af den kritiske Revisor, som Ministeriet havde udsat, og hvilket er meddelt Rigsdagen, er gjort paa en særdeles fyldestgørende Maade. — Jeg vil dernæst med Henhyn til § 3 bemærke, at jeg tror, at den er ueheldig. Den bestemmer, at „saa længe der haves Plads paa de respektive Anstalter, hvede Statsulstusd til Optagelse paa den Anstalt, hvor Andrageren ønsker vedkommende aandsvage anbragt.“ Det er jo ganske vist det, som faktisk har været det ledende, indtil man ved de sidste Bevillinger til de aandsvage fra Rigsdagens Side har forlangt det Princip fastholdt, at Bevillingerne skulde deles lige mellem de to Anstalter, men jeg anser det for i Tidens Længde at være noget, der let kan virke ueheldig, fordi det lader det være afhængigt af det tilfældige, hvor Andrageren, der i Reglen slet ikke har Forstand paa det — det kan man slet ikke forudsætte — ønsker vedkommende aandsvage anbragt. Det er ikke naturligt her at lade Andragerens Ønske være det afgørende. Jeg tror, at man kan komme til en langt rimeligere Løsning, en Løsning, som er i de aandsvages Interesse og som er ligelig mod begge de Anstalter, her er Tale om, ved at bestemme, at en delegeret fra hver af de to Anstalter træde sammen for at gøre Forslag til Ministeriet om Fordelingen af de aandsvage og de for dem bestemte Understøttelser til begge Anstalter. Tænker man sig en Sammenslutning, vil dette jo kunne gaa over til den fælles Direktion, thi da vil jo al Frygt for Konkurrence være borte. Jeg tror som sagt, at det vil være en hel Del hensigtsmæssigere, og jeg tænker mig ogsaa, at man nok kunde blive enig med Udvalget